

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2018. gada 4. oktobrī*

Valsts pienākumu neizpilde – LESD 49. un 63. pants, kā arī 267. panta trešā daļa –
Nodokļu vairākkārtēja uzlikšana – Atšķirīga attieksme atkarībā no mazmeitasuzņēmuma rezidences
dalībvalsts – Nepamatoti iekasēta priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas
atmaksa – Prasības par pierādījumiem šādas atmaksas pamatojumam – Tiesību uz atmaksu maksimālā
apmēra noteikšanu – Diskriminācija – Valsts tiesa, kas lietu izskata pēdējā instancē – Pienākums uzdot
prejudiciālu jautājumu

Lieta C-416/17

par prasību sakarā ar pienākumu neizpildi atbilstoši LESD 258. pantam, ko 2017. gada 10. jūlijā cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-F. Brakeland* un *W. Roels*, pārstāvji,

prasītāja,

pret

Francijas Republiku, ko pārstāv *E. de Moustier* un *A. Alidière*, kā arī *D. Colas*, pārstāvji,

atbildētāja.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], Tiesas priekšsēdētājs
K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda piektās palātas tiesneša pienākumus, tiesneši E. Levits (referents),
M. Bergere [*M. Berger*] un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts: M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs: M.-A. Godisārs [*M.-A. Gaudissart*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 20. jūnija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2018. gada 25. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Prasības pieteikumā Eiropas Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, saglabājot diskriminējošu un nesamērīgu attieksmi pret Francijas mātesuzņēmumiem, kas saņem dividendes no ārvalsts meitasuzņēmumiem, saistībā ar tiesībām uz, pārkāpjot Savienības tiesības, iekasēta nodokļa atmaksu, kā tās ir interpretējusi Tiesa 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581), Francijas Republika nav izpildījusi LESD 49., 63. pantā un 267. panta trešajā daļā paredzētos pienākumus, kā arī līdzvērtības un efektivitātes principus.

Valsts tiesības

- 2 Redakcijā, kura bija spēkā taksācijas gados, par ko ir runa lietā, kurā pasludināts 2011. gada 15. septembra spriedums *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581), *code général des impôts* [Vispārējā nodokļu kodeksa] (turpmāk tekstā – “*CGI*”) 146. panta 2. punktā bija norādīts:

“Ja mātesuzņēmuma izmaksāto dividenžu sakarā ir jāpiemēro 223.*sexies* pantā paredzētais priekšnodoklis, attiecīgā gadījumā no tā tiek atskaitīts nodokļa kredīts, kas skar ienākumus no dalības kapitālā [...], kuri ir saņemti ne senāk kā pēdējos piecos pilnos taksācijas gados.”

- 3 Saskaņā ar *CGI* 158.*bis* panta I daļu – redakcijā, kura bija spēkā taksācijas gados, kas aplūkoti lietā, kurā pasludināts 2011. gada 15. septembra spriedums *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581):

“Personām, kas saņem dividendes, kuras izmaksā Francijas sabiedrības, šajā sakarā ir ienākumi, ko veido:

- a) summas, kuras tās saņem no sabiedrības;
- b) nodokļa kredīts, ko veido Valsts kases atvērtais kredīts.

Šis nodokļa kredīts ir vienāds ar pusi no summām, ko faktiski izmaksājusi sabiedrība.

To var izmantot tikai tiktāl, ciktāl ienākumi ir ietverti saņēmēja maksājamā ienākumu nodokļa bāzē.

Tas tiek saņemts līdz ar minētā nodokļa samaksu.

Tas tiek atmaksāts fiziskām personām tiktāl, ciktāl tā summa pārsniedz to maksājamā nodokļa summu.”

- 4 Redakcijā, kas bija piemērojama dividenžu izmaksāšanai no 1999. gada 1. janvāra, *CGI* 223.*sexies* panta 1. punkta pirmajā daļā bija paredzēts:

“[...] Ja sabiedrības izmaksātās dividendes ir gūtas no summām, par kurām tā nav aplikta ar sabiedrību ienākuma nodokli pēc standarta likmes [...], šai sabiedrībai ir jāmaksā priekšnodoklis, kas ir vienāds ar nodokļa kredītu, kurš aprēķināts saskaņā ar 158.*bis* panta I daļā paredzētajiem nosacījumiem. [...] Priekšnodoklis ir jāmaksā par dividenžu izmaksu, kas dod tiesības uz 158.*bis* pantā paredzēto nodokļa kredītu, neraugoties uz to, kurš ir saņēmējs.”

Tiesvedības priekšvēsture

2011. gada 15. septembra spriedums “Accor” (C-310/09, EU:C:2011:581)

- 5 2001. gadā *Accor*, atbilstoši Francijas tiesībām reģistrēta sabiedrība, lūdza Francijas nodokļu administrācijai atmaksāt priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kurš samaksāts saistībā ar to dividendžu sadali, kas saņemtas no citās dalībvalstīs reģistrētajiem meitasuzņēmumiem. Šis nodokļa atmaksāšanas pieprasījums bija saistīts ar to, ka – attiecībā tikai uz dividendēm no meitasuzņēmumiem rezidentiem –, pārdalot dividendes, mātesuzņēmums varēja pretendēt uz tā priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kurš tam bija jāmaksā, ieskaitu nodokļa kredītā, kas saistīts ar šo dividendžu izmaksāšanu. Kad šī administrācija noraidīja šo pieprasījumu, *Accor* cēla prasību Francijas administratīvajās tiesās.
- 6 Saņēmusi *Conseil d'État* [Valsts padomes] lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, Tiesa 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) vispirms 49. punktā norādīja, ka atšķirībā no dividendēm, ko izmaksā meitasuzņēmumi rezidenti, Francijas tiesību akti neļauj novērst nodokļu uzlikšanu nerezidentu meitasuzņēmumu, kas izmaksā dividendes, līmenī, lai gan tajā pašā laikā dividendēm, kuras saņemtas gan no meitasuzņēmumiem, kas ir rezidenti, gan no tiem, kas nav rezidenti, to tālākas pārdalīšanas gadījumā piemēro priekšnodokli.
- 7 No tā Tiesa šī sprieduma 69. punktā secināja, ka šāda atšķirīga attieksme attiecībā uz dividendēm, ko izmaksā meitasuzņēmums rezidents, un tām, ko izmaksā meitasuzņēmums nerezidents, ir pretrunā LESD 49. un 63. pantam.
- 8 Tad, minētā sprieduma 92. punktā, Tiesa nosprieda, ka dalībvalstij ir jābūt iespējai noteikt sabiedrību ienākuma nodokļa summu, kura samaksāta dividendžu izmaksātājas sabiedrības reģistrācijas dalībvalstī un attiecībā uz kuru ir jāpiešķir nodokļa kredīts dividendžu saņēmējam mātesuzņēmumam, un ka līdz ar to nepietiek ar pierādījumu iesniegšanu par to, ka dividendžu izmaksātājai sabiedrībai tās reģistrācijas dalībvalstī ir ticis uzlikts nodoklis peļņai, kas ir izmaksāto dividendžu pamatā, nesniedzot informāciju par nodokļa, ar ko faktiski tikusi aplūkta minētā peļņa, raksturu un likmi.
- 9 Tiesa tā pašā sprieduma 99. un 101. punktā piebilda, ka pieprasītiem attaisnojošiem dokumentiem ir jāļauj nodokli uzlikušās dalībvalsts nodokļu iestādēm skaidri un precīzi pārbaudīt, vai ir izpildīti nosacījumi nodokļa priekšrocības saņemšanai, un ka pieprasījums sniegt minētos pierādījumus ir jāiesniedz tiesību aktos noteiktajā administratīvo un grāmatvedības dokumentu glabāšanas termiņā, kas paredzēts meitasuzņēmuma reģistrācijas dalībvalsts tiesībās, un nevar prasīt iesniegt dokumentus, kuri attiecas uz laikposmu, kas būtiski pārsniedz šo laikposmu.
- 10 Tādējādi Tiesa nosprieda:
“1) LESD 49. un 63. pants nepieļauj dalībvalsts tiesību aktus – tādus kā pamata lietā aplūkojamie –, kuru mērķis ir novērst nodokļu dubulto uzlikšanu dividendēm un kuri ļauj mātesuzņēmumam no priekšnodokļa, kas tai ir jāmaksā, sadalot tālāk starp saviem akcionāriem dividendes, kuras tas ir saņēmis no saviem meitasuzņēmumiem, atskaitīt nodokļa kredītu, kas ir saistīts ar šo dividendžu izmaksāšanu, ja tās nāk no šajā dalībvalstī reģistrēta meitasuzņēmuma, bet šādu iespēju nepiešķir, ja šīs dividendes ir izmaksājis meitasuzņēmums, kas ir reģistrēts kādā citā dalībvalstī, jo šajā pēdējā gadījumā minētie tiesību akti nedod tiesības uz nodokļa kredītu, kas būtu saistīts ar to, ka šis meitasuzņēmums izmaksā dividendes.

[..]

- 3) Līdzvērtības un efektivitātes principi pieļauj, ka tādu summu atmaksāšana mātesuzņēmumam, kas nodrošinātu vienāda nodokļu režīma piemērošanu dividendēm, ko izmaksājuši šā uzņēmuma Francijā reģistrētie meitasuzņēmumi, un dividendēm, ko izmaksājuši tā citās dalībvalstīs reģistrētie meitasuzņēmumi un ko mātesuzņēmums sadala tālāk, tiek pakļauta nosacījumam, ka nodokļa maksātājs sniedz pierādījumus, kas ir tikai tā rīcībā un kas attiecībā uz katru strīdus dividenti tostarp norāda uz faktiski piemēroto nodokļa likmi un faktiski samaksāto nodokļa summu par peļņu, kuru ir guvuši meitasuzņēmumi, kas atrodas citās dalībvalstīs, lai gan par meitasuzņēmumiem, kuri atrodas Francijā, šādi pierādījumi, kas ir zināmi administrācijai, netiek pieprasīti. Šos pierādījumus tomēr var prasīt iesniegt tikai ar nosacījumu, ka nav praktiski neiespējami vai pārmērīgi grūti sniegt pierādījumus par to, ka citās dalībvalstīs reģistrētie meitasuzņēmumi ir samaksājuši nodokli, tostarp ņemot vērā minēto dalībvalstu tiesību normas saistībā ar nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu un maksājamā sabiedrību ienākuma nodokļa uzskaiti, kā arī ar administratīvo dokumentu glabāšanu. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai šie nosacījumi ir izpildīti pamatlietā.”

Conseil d'État spriedumi

- 11 Pēc 2011. gada 15. septembra sprieduma *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) pasludināšanas *Conseil d'État* 2012. gada 10. decembra spriedumā *Rhodia* (FR:CESSR:2012:317074.20121210) un 2012. gada 10. decembra spriedumā *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210) (turpmāk tekstā – “*Conseil d'État* spriedumi”) paredzēja nosacījumus, ar kādiem tiek atmaksāts priekšnodoklis par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kas iekasēts, pārkāpjot Savienības tiesības.
- 12 Tādējādi, pirmām kārtām, runājot par priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas apmēru, *Conseil d'État* nosprieda:
- gadījumā, ja Francijas mātesuzņēmumam viena no tā meitasuzņēmumiem, kas reģistrēts cita dalībvalstī, pārdalītās dividendes netika apliktas ar nodokli meitasuzņēmuma līmenī, tāda mazmeitasuzņēmuma samaksātais nodoklis, kurš ir guvis peļņu, kas ir izmaksāto dividenžu pamatā, nav jāņem vērā, nosakot mātesuzņēmumam atmaksājamā priekšnodokļa summu (*Conseil d'État* spriedumi, 2012. gada 10. decembris, *Rhodia*, FR:CESSR:2012:317074.20121210, 29. punkts, un 2012. gada 10. decembris, *Accor*, FR:CESSR:2012:317075.20121210, 24. punkts);
 - ja sabiedrība, kas izmaksā dividendes, ir samaksājusi dalībvalstī augstāku nodokli par Francijas standarta nodokļa likmi, proti, 33,33 %, nodokļa kredīta summa, uz kuru tā var pretendēt, ir jāierobežo līdz vienai trešdaļai no dividendēm, ko tā ir saņēmusi un pārdalījusi (*Conseil d'État* spriedumi, 2012. gada 10. decembris, *Rhodia*, FR:CESSR:2012:317074.20121210, 44. punkts, un 2012. gada 10. decembris, *Accor*, FR:CESSR:2012:317075.20121210, 40. punkts).
- 13 Otrām kārtām, runājot par pierādījumiem, kas ir jāsniedz pieprasījuma par nodokļa atmaksāšanu pamatošanai, *Conseil d'État* konstatēja:
- priekšnodokļa deklarāciju izmantošanu, lai noteiktu to dividenžu summu, kuras saņēmuši meitasuzņēmumi, kas reģistrēti citā dalībvalstī (*Conseil d'État* spriedumi, 2012. gada 10. decembris, *Rhodia*, FR:CESSR:2012:317074.20121210, 24. un 25. punkts, kā arī 2012. gada 10. decembris, *Accor*, FR:CESSR:2012:317075.20121210, 19. un 20. punkts);
 - vajadzību spēt uzrādīt visus pierādījumus pieprasījuma par nodokļa atmaksāšanu pamatošanai visā procedūras laikā, un tiesību aktos paredzētā uzglabāšanas termiņa beigšanās neatbrīvo no šā pienākuma (*Conseil d'État* spriedumi, 2012. gada 10. decembris, *Rhodia*, FR:CESSR:2012:317074.20121210, 35. punkts, un 2012. gada 10. decembris, *Accor*, FR:CESSR:2012:317075.20121210, 31. punkts).

Pirmstiesas procedūra

- 14 Pēc *Conseil d'État* spriedumu pasludināšanas Komisija saņēma vairākas sūdzības par priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ko samaksājušas Francijas sabiedrības, kuras saņēmušas ārvalstu dividendes, atmaksāšanas nosacījumiem.
- 15 Tā kā Komisijas un Francijas Republikas informācijas apmaiņa neapmierināja šo iestādi, 2014. gada 27. novembrī tā nosūtīja Francijas iestādēm brīdinājuma vēstuli, kurā tā norādīja, ka daži *Conseil d'État* spriedumos paredzētie priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksāšanas nosacījumi varētu būt Savienības tiesību pārkāpums.
- 16 Tā kā 2015. gada 26. janvāra atbildē Francijas Republika apstrīdēja tai izvirzītos iebildumus, Komisija 2016. gada 29. aprīlī tai nosūtīja argumentētu atzinumu, to aicinot veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai to izpildītu divu mēnešu laikā no minētā atzinuma saņemšanas dienas.
- 17 Tā kā Francijas Republika saglabāja savu nostāju 2016. gada 28. jūnija atbildē, Komisija, pamatojoties uz LESD 258. pantu, cēla šo prasību sakarā ar pienākumu neizpildi.

Par prasību

- 18 Prasības pamatojumam Komisija izvirza četrus iebildumus, no kuriem pirmie trīs attiecas uz LESD 49. un 63. panta, kādus tos Tiesa ir interpretējusi 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581), pārkāpumu, kā arī uz līdzvērtības un efektivitātes principu pārkāpumu, bet ceturtais iebildums attiecas uz LESD 267. panta trešās daļas pārkāpumu.

Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz LESD 49. un 63. panta pārkāpumu tāda tiesību uz priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas ierobežojuma dēļ, kurš radies tādēļ, ka netiek ņemts vērā nodoklis, ko samaksājis mazmeitasuzņēmums, kurš reģistrēts cita dalībvalstī, nevis Francijas Republikā

Lietas dalībnieku argumenti

- 19 Komisija uzskata, ka ar *Conseil d'État* spriedumiem netika izbeigta Francijas tiesību aktu nesaderība ar LESD 49. un 63. pantu, ko Tiesa norādījusi 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581). Proti, atbilstoši *Conseil d'État* spriedumiem nodoklis, kas bija jāmaksā nerezidentiem mazmeitasuzņēmumiem, no kuriem saņemtas dividendes, kas ir meitasuzņēmuma nerezidenta mātesuzņēmumam rezidentam izmaksāto dividenžu pamatā, neesot ticis ņemts vērā, nosakot mātesuzņēmuma saistībā ar dividenžu pārdalīšanu samaksātā priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas summu. Un otrādi, pilnīgi iekšējas dalības ķēdes ietvaros nodokļu dubulta uzlikšana tiktu neitralizēta, jo dividenžu izmaksāšanas darījums starp mazmeitasuzņēmumu un meitasuzņēmumu dod tiesības uz nodokļu kredītu apmērā, kas atbilst priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas apmēram, kurš ir jāmaksā šīs pārdalīšanas dēļ.
- 20 Turklāt šī atšķirīgā attieksme atkarībā no mazmeitasuzņēmuma, kurš izmaksā dividendes, juridiskās adreses vietas, neesot objektīvi attaisnota.
- 21 Vispirms – tas, ka Francijas tiesībās neeksistē “mazmeitasuzņēmuma” jēdziens, nevarot būt pamats tam, lai neņemtu vērā nodokli, kurš tika samaksāts par peļņu, kas ir to dividenžu pamatā, kuras izmaksājis nerezidents mazmeitasuzņēmums mātesuzņēmumam ar sava meitasuzņēmuma starpniecību, citādi nodokļu kredīta mehānisms tiktu pārāk formāli piemērots. Turklāt runa esot par

nodokļu režīmu dividendēm, kas piemērojams atkarībā no to izcelsmes, nevis no dalības ķēdē iekļauto vienību izcelsmes. Šajā ziņā tam, ka meitasuzņēmumam ir piemērots atbrīvojums no nodokļa, neesot nozīmes, jo sākotnēji mazmeitasuzņēmuma izmaksātajām dividendēm tika piemērots nodoklis.

- 22 Turpinot – tā kā priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas samaksāšana dividenžu izmaksas gadījumā ir Francijas tiesību aktos paredzēts pienākums, nevarot apgalvot, ka papildu nodokļu slogs, kas gulstas uz rezidentes sabiedrības izmaksātajām dividendēm, kuru izcelsme ir iepriekšēja dividenžu izmaksāšana starp meitasuzņēmumu un mazmeitasuzņēmumu, kas nav rezidenti, ir radies reģistrācijas dalībvalsts tiesību aktu dēļ.
- 23 Visbeidzot – Komisija apgalvo, ka Francijas Republika nevarot izvairīties no pienākuma novērst nodokļu dubultu uzlikšanu tādu dividenžu izmaksāšanas gadījumā, kuru izcelsme ir mazmeitasuzņēmuma nerezidenta peļņa, aizbildinoties ar to, ka tai nav jāpielāgo sava nodokļu sistēma dažādajiem citu dalībvalstu nodokļu režīmiem. Proti, Francijas Republikai esot nevis jāpielāgo sava nodokļu sistēma, bet tikai jāpiemēro tā vienādi, lai arī kāda būtu izmaksāto dividenžu izcelsme.
- 24 Francijas Republika neapstrīd, ka priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksāšanas kārtība, kas noteikta *Conseil d'État* spriedumos, neļauj neitralizēt nodokļa uzlikšanu dividendēm, kuras ir izmaksājis nerezidents mazmeitasuzņēmums. Tomēr tā apgalvo, ka Francijas režīms nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu nodrošina tikai katras sabiedrības, kas izmaksā dividendes, līmenī. Dalībvalsts varot brīvi organizēt savu nodokļu sistēmu, ja vien tā nerada diskrimināciju, un tādēļ tai neesot jāpielāgo sava nodokļu sistēma citu dalībvalstu nodokļu sistēmām.
- 25 Tomēr šajā gadījumā Francijas nodokļu tiesiskais regulējums neļaujot atskaitīt no nodokļa, kas mātesuzņēmumam ir jāmaksā, nodokļus, kurus ir samaksājuši tās rezidenti mazmeitasuzņēmumi. Proti, nodokļu kredīts mātesuzņēmumam esot piešķirts tikai tādēļ, ka dividendes izmaksājošā meitasuzņēmuma peļņai tika uzlikts nodoklis. Līdz ar to Francijas Republikai neesot pienākums nodrošināt, lai samaksāt priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas summas aprēķinā tiktu ņemts vērā nodoklis, ko ir samaksājuši nerezidenti mazmeitasuzņēmumi, kuri izmaksā dividendes.
- 26 Tas, ka mazmeitasuzņēmums izmaksā dividendes meitasuzņēmumam un par to samaksā nodokli, esot citas dalībvalsts, nevis Francijas Republikas tiesiskā regulējuma piemērošanas sekas, kuras tai neesot jālabo.
- 27 Turklāt, ciktāl Francijas sistēma, kas paredzēta, lai novērstu nodokļu dubultu uzlikšanu, nav piemērojama mazmeitasuzņēmumam, nodokļa, kas ir jāmaksā dividenžu izmaksāšanas gadījumā, ieskaits esot iespējams tikai attiecībā uz sabiedrību, kura saņem minētās dividendes. Citiem vārdiem sakot, runa esot par divpusējām attiecībām starp divām vienībām, dividenžu izmaksātāju un saņēmēju, precizējot, ka gadījumā, ja starpniecība sabiedrība pārdala dividendes, mazmeitasuzņēmums tiks uzskatīts par starpnieces sabiedrības meitasuzņēmumu.
- 28 Šādos apstākļos Francijas sistēma esot jānošķir no Lielbritānijas uzņēmumu ienākuma priekšnodokļa (*Advance Corporation Tax*), par ko bija runa lietās, kurās pasludināts 2006. gada 12. decembra spriedums *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774) un 2012. gada 13. novembra spriedums *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-35/11, EU:C:2012:707). Proti, Francijas tiesību normā netiekot ņemts vērā nodoklis, kas jāmaksā mazmeitasuzņēmumiem, neatkarīgi no tā, vai tie ir vai nav rezidenti, pamatojoties uz loģiku par nodokļa atvieglojumiem, nevis grupas aplikšanu ar nodokli.

Tiesas vērtējums

- 29 Pirmajā iebildumā Komisija uzskata, ka neiespējamība, kas izriet no *Conseil d'État* spriedumiem, tāda priekšnodokļa atmaksai, kurš bijis jāmaksā mātesuzņēmumam Francijas rezidentam dividenžu izmaksāšanas dēļ, atsaukties uz nodokli, ar kuru tika aplikta šo dividenžu pamatā esošā peļņa, ko ir guvis šīs sabiedrības mazmeitasuzņēmums, kurš reģistrēts citā dalībvalstī, kad tās tika pārdalītas šim mātesuzņēmumam ar meitasuzņēmuma nerezidenta starpniecību, neļauj novērst Francijas nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanas mehānisma neatbilstību LESD 49. un 63. pantam, uz kuru norādīja Tiesa 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581).
- 30 Minētā sprieduma 69. punktā Tiesa nosprieda, ka LESD 49. un 63. pants nepieļauj dalībvalsts tiesību aktus, kuru mērķis ir novērst nodokļu dubulto uzlikšanu dividendēm un kuri ļauj mātesuzņēmumam no priekšnodokļa, kas tai ir jāmaksā, pārdalot tālāk starp saviem akcionāriem dividendes, kuras tā ir saņēmusi no saviem meitasuzņēmumiem, atskaitīt nodokļa kredītu, kas ir saistīts ar šo dividenžu izmaksāšanu, ja tās nāk no šajā dalībvalstī reģistrēta meitasuzņēmuma, bet šādu iespēju nepiešķir, ja šīs dividendes ir izmaksājis meitasuzņēmums, kas ir reģistrēts kādā citā dalībvalstī, jo šādā gadījumā dividenžu izmaksāšana nedod tiesības uz nodokļa kredītu saistībā ar to, ka šis meitasuzņēmums izmaksā dividendes.
- 31 Kā uzsver Komisija, *Conseil d'État* veiktās 2011. gada 15. septembra sprieduma *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) īstenošanas sekas ir tādas, ka mātesuzņēmums rezidents, kurš saņem vienu no saviem meitasuzņēmumiem, kas reģistrēts citā dalībvalstī, izmaksātās dividendes, saņem priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kurš jāmaksā saistībā ar šo dividenžu pārdalīšanu tā akcionāriem, atmaksu, ņemot vērā nodokli, kas tam ir bijis jāmaksā par šīm dividendēm, tikai meitasuzņēmuma līmenī. Turpretī nodoklis, kas par šīm pašām dividendēm bija jāmaksā iepriekš zemākā, mazmeitasuzņēmuma dalības ķēdes, līmenī, netiek ņemts vērā, nosakot atmaksājamo summu.
- 32 Šajā saistībā Francijas Republika neapstrīd, ka pilnīgi valsts iekšienē esošas dalības ķēdes ietvaros Francijas nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanas sistēma mehāniski nodrošina to, ka tiek ņemta vērā to dividenžu aplikšana ar nodokli, kas izmaksātas katrā dalības ķēdes posmā. Proti, katra dividenžu izmaksāšana, ko veic meitasuzņēmums, dod tiesības uz nodokļu kredītu, kuru mātesuzņēmums var ieskaitīt priekšnodoklī, kas tam ir jāmaksā kā meitasuzņēmumam saistībā ar šo dividenžu pārdalīšanu savam mātesuzņēmumam, un šis priekšnodoklis ir vienāds ar nodokļu kredītu. Attiecīgā sistēma šādi novērš nodokļu dubulto uzlikšanu sadalītai peļņai, piešķirot nodokļa kredītu mātesuzņēmumam, kurš kompensē priekšnodokli, kas maksājams par tā pārdalīto peļņu.
- 33 Turpretī saistībā ar dividenžu pārrobežu izmaksāšanu tam, ka priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kas jāmaksā gadījumā, ja mātesuzņēmums rezidents, kurš tās saņem, tās pārdala, atmaksājamās summas aprēķinā tiek ņemts vērā tikai nodoklis, kas piemērots minētajām dividendēm paša meitasuzņēmuma nerezidenta, kurš izmaksā dividendes, līmenī, sekas ir tādas, ka gadījumā, ja šo dividenžu pamatā esošo peļņu ir guvis mazmeitasuzņēmums, attieksme pret minētajām dividendēm ir nelabvēlīgāka nekā pilnīgi valsts iekšienē esošas dalības ķēdes gadījumā.
- 34 Proti, gadījumā, ja meitasuzņēmuma nerezidenta savam mātesuzņēmumam rezidentam izmaksātajām dividendēm ir piemērots atbrīvojums no nodokļa tā meitasuzņēmuma juridiskās adreses dalībvalstī, priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kurš maksājams dividenžu pārdalīšanas gadījumā, atmaksas summa ir nulle, jo dividenžu aplikšana ar nodokli meitasuzņēmuma līmenī nepastāv. Tā kā netiek ņemts vērā faktiskais nodoklis, ar kuru tika aplikta peļņa, kas ir iepriekš izmaksāto dividenžu pamatā, zemākā dalības ķēdes līmenī, proti, meitasuzņēmuma mazmeitasuzņēmuma līmenī, tādējādi tiek saglabāta nodokļa dubulta uzlikšana sadalītajai peļņai.
- 35 Kā apgalvo Francijas Republika, šobrīd spēkā esošās Savienības tiesības neparedz vispārīgus kritērijus kompetenču sadalei starp dalībvalstīm attiecībā uz nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu Savienības iekšienē. Tādējādi ikviena dalībvalsts var brīvi organizēt savu sadalītās peļņas aplikšanas ar nodokli

- sistēmu, ja vien šī sistēma neietver ar LESD aizliegtus diskriminācijas veidus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 13. novembris, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, 40. punkts).
- 36 Ir jāatgādina, ka attiecībā uz tādu nodokļu tiesisko regulējumu, kura piemērošanas noteikumus apstrīd Komisija un kura mērķis ir novērst nodokļa dubultu uzlikšanu sadalītajai peļņai, kapitāla daļu īpašnieces sabiedrības, kas saņem ārvalsts izcelsmes dividendes, situācija ir salīdzināma ar tādas kapitāla daļu īpašnieces sabiedrības situāciju, kas saņem valsts izcelsmes dividendes, ciktāl abos gadījumos sadalītā peļņa principā var izrādīties ar nodokli apliekama vairākkārtēji (spriedumi, 2006. gada 12. decembris, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, 62. punkts; 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 45. punkts, kā arī 2012. gada 13. novembris, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, 37. punkts).
- 37 LESD 49. un 63. pants nosaka, ka dalībvalstij, kura dividendēm, ko sabiedrības rezidentes sadala rezidentiem, piemēro sistēmu nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanai, ir jāpiemēro līdzvērtīgs režīms arī dividendēm, ko rezidentiem sadala sabiedrības nerezidentes (spriedumi, 2006. gada 12. decembris, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-446/04, EU:C:2006:774, 72. punkts; 2011. gada 10. februāris, *Haribo Lakritzen Hans Riegel un Österreichische Salinen*, C-436/08 un C-437/08, EU:C:2011:61, 60. punkts, kā arī *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, 38. punkts), ja vien atšķirīga attieksme nav attaisnota ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem (spriedumi, 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 44. punkts, kā arī 2014. gada 11. septembris, *Kronos International*, C-47/12, EU:C:2014:2200, 69. punkts).
- 38 Turklāt Francijas Republikas argumentam par to, ka Francijas nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanas sistēmā nav “mazmeitasuzņēmuma” jēdziena, nav nozīmes, ņemot vērā attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi, kā arī tā īstenošanai paredzēto mehānismu.
- 39 Proti, pat ja nodokļu kredīta piešķiršana ir paredzēta tikai divpusējās attiecībās starp mātesuzņēmumu un meitasuzņēmumu, attiecīgais nodokļu režīms novērš nodokļu dubultu uzlikšanu peļņai, ko sadala arī mazmeitasuzņēmumi rezidenti tādēļ, ka visos Francijā reģistrēto sabiedrību dalības ķēdes posmos secīgi tiek piešķirta attiecīgā nodokļu priekšrocība.
- 40 Francijas Republika uzsver, ka nelabvēlīgās sekas, kas var izrietēt no paralēlas dažādu dalībvalstu nodokļu kompetences īstenošanas, nav aprītes brīvību ierobežojums, ja vien šāda īstenošana nav diskriminējoša.
- 41 Protams, tas, ka sabiedrībai, kas saņem dividendes, ir dalībvalsts rezidentes statuss, gan nevar radīt šai dalībvalstij pienākumu kompensēt nodokļu nelabvēlīgās sekas, kuras izriet no secīgas nodokļu uzlikšanas, ko dalībvalsts pilnībā veic teritorijā, kurā ir reģistrēta šo dividenžu izmaksājošā sabiedrība, ciktāl pirmā dalībvalsts nedz uzliek, nedz atšķirīgi ņem vērā dividendes, ko saņēmušas tās teritorijā reģistrētas sabiedrības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *Kronos International*, C-47/12, EU:C:2014:2200, 84. punkts).
- 42 Tomēr, kā izriet no šā sprieduma 39. punkta, attiecīgās nodokļu nelabvēlīgās sekas izriet no Francijas nodokļu tiesību aktiem. Proti, šajos tiesību aktos, paredzot priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ar nodokli tiek aplikta jau ar nodokli apliktās peļņas sadalīšana, bet ļauj šo nodokļa dubultu uzlikšanu novērst, ja sadalītā peļņa sākotnēji tika aplikta ar nodokli rezidenta mazmeitasuzņēmuma līmenī. Turpretī šajos pašos tiesību aktos ir paredzēts ar nodokli aplikt tās peļņas pārdalīšanu, kas sākotnēji nāk no nerezidenta mazmeitasuzņēmuma, pat ja šī peļņa jau tika aplikta ar nodokli dalībvalstī, kurā ir reģistrēts šis mazmeitasuzņēmums, tomēr neļaujot ņemt vērā pēdējo minēto aplikšanu ar nodokli, lai novērstu nodokļa dubultu uzlikšanu, kas izriet no Francijas tiesību aktiem.

- 43 Lai izbeigtu šādi konstatēto diskriminējošo attieksmi minētā nodokļu mehānisma piemērošanā, kas paredzēts, lai novērstu nodokļa dubultu uzlikšanu sadalītajai peļņai, Francijas Republikai tātad bija jāņem vērā iepriekš uzliktais nodoklis sadalītajai peļņai, kas izriet no dividenžu izcelsmes dalībvalsts nodokļu kompetences īstenošanas, savas pašas nodokļu uzlikšanas kompetences ietvaros (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *Kronos International*, C-47/12, EU:C:2014:2200, 86. punkts), neatkarīgi no dalības ķēdes posma, kurā šis nodoklis ir uzlikts, proti, meitasuzņēmumam vai mazmeitasuzņēmumam.
- 44 Proti, no Tiesas 2012. gada 13. novembra sprieduma *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-35/11, EU:C:2012:707) 82. punkta, lasot to kopsakarā ar 2006. gada 12. decembra sprieduma *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774) rezolutīvo daļu, izriet, ka dalībvalstij, kas ļauj rezidentei sabiedrībai, kura saņem dividendes no citas rezidentes sabiedrības, no summas, kas pirmajai minētajai sabiedrībai bija jāmaksā kā uzņēmumu ienākuma nodoklis, atskaitīt minētā nodokļa summu, kuru ir samaksājusi otrā sabiedrība, ir jāatzīst šāda iespēja rezidentei sabiedrībai, kas saņem dividendes no nerezidentes sabiedrības, attiecībā uz nodokli, kurš atbilst sadalītajai peļņai, neraugoties uz to, vai meitasuzņēmums to ir samaksājis pirmajai sabiedrībai tieši vai netieši.
- 45 Šajā ziņā atšķirība starp Francijas mehānismu, kurš ir balstīts uz attiecīgā nodokļa kredīta piešķiršanu šajā lietā, un Apvienotās Karalistes mehānismu, par kuru bija runa 2006. gada 12. decembra spriedumā *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04, EU:C:2006:774) un 2012. gada 13. novembra spriedumā *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-35/11, EU:C:2012:707), neietekmē iepriekšējā punktā atgādināto principu. Proti, šī atšķirība attiecas tikai uz fiskālo metodi, kas izmantota, lai sasniegtu to pašu mērķi, proti, novērst nodokļu dubultu uzlikšanu sadalītajai peļņai. Tomēr ikviena dalībvalsts var brīvi organizēt savu sadalītās peļņas dubultas aplikšanas ar nodokli novēršanas sistēmu, ja vien šī sistēma neietver ar LESD aizliegtus diskriminācijas veidus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 13. novembris, *Test Claimants in the FII Group Litigation*, C-35/11, EU:C:2012:707, 40. punkts).
- 46 No iepriekš izklāstītā izriet, ka, atsakoties priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ko samaksājis mātesuzņēmums par nerezidenta mazmeitasuzņēmuma – ar nerezidenta meitasuzņēmuma starpniecību – izmaksātajām dividendēm, atmaksājamās summas aprēķinā ņemt vērā nodokli, kas piemērots šo dividenžu pamatā esošajai peļņai un kas bija jāmaksā šim nerezidentam meitasuzņēmumam dalībvalstī, kur tas ir reģistrēts, lai gan valsts nodokļa dubultas uzlikšanas sadalītajai peļņai novēršanas mehānisms ļauj – pilnībā iekšējas dalības ķēdes gadījumā – neitralizēt nodokļa uzlikšanu dividendēm, kuras sadalījusi sabiedrība katrā šīs dalības ķēdes posmā, Francijas Republika nav izpildījusi LESD 49. un 63. pantā paredzētos pienākumus.

Par otro iebildumu, kas attiecas uz pierādījumu prasību, lai pamatotu tiesības uz prettiesiski iekasēta priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksu, nesamērīgumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 47 Komisijas otrais iebildums ir iedalāms trijās daļās.
- 48 Šā iebilduma pirmajā daļā Komisija apgalvo, ka prasība par grāmatvedības dokumentu par izmaksātajām dividendēm atbilstību meitasuzņēmumu kopsapulču protokoliem, kuros konstatēta peļņa izmaksājamo dividenžu formā, padara pārmērīgi sarežģītu un pat neiespējamu pierādījumu sniegšanu par izmaksāto dividenžu saistību ar konkrētu grāmatvedības rezultātu, jo kopsapulču protokoli bieži attiecas uz grāmatvedības rādītājiem, kas ietver ziņojumus par iepriekšējiem taksācijas periodiem.

- 49 Otrajā daļā Komisija apgalvo, ka, pakļaujot tiesības uz priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksu nosacījumam, ka iepriekš tiek iesniegta deklarācija par priekšnodokli, kurā ir noteikta priekšnodokļa summa, kas samaksāta par dividendžu pārdalīšanu, *Conseil d'État* spriedumi praksē iznīcinot šīs tiesības. Tā tas it īpaši esot to sabiedrību gadījumā, kas nepieprasīja nodokļu kredītu tādēļ, ka dividendes izmaksājuši nerezidenti meitasuzņēmumi pirms 2011. gada 15. septembra sprieduma *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) pasludināšanas.
- 50 Proti, tā kā saskaņā ar Francijas tiesību aktiem rezidenti uzņēmumi nevar saņemt nodokļu kredītu saistībā ar priekšnodokli, kas ir jāmaksā tādu dividendžu izmaksāšanas dēļ, kuras nāk no meitasuzņēmuma nerezidenta, no šiem uzņēmumiem nevar prasīt, lai tie šīs dividendes norādītu savās priekšnodokļa deklarācijās.
- 51 Visbeidzot, šā paša iebilduma trešā daļa attiecas uz to, ka, norādot, ka tiesību aktos paredzētā dokumentu glabāšanas termiņa beigšanās neatbrīvo uzņēmumu, kas pieprasa prettiesiski iekasētā priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksu, no pienākuma iesniegt visus pierādījumus, lai apliecinātu tā pieprasījuma pamatotību, *Conseil d'État* spriedumi padarot pierādījumu iesniegšanu par to, ka meitasuzņēmums nerezidents ir samaksājis nodokli par izmaksātajām dividendēm, ļoti sarežģītu, pat neiespējamu.
- 52 Vispirms Francijas Republika uzsver, ka 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) ir tieši precizēts, ka priekšnodokļa atmaksas priekšnosacījums ir tas, ka prasītājas sabiedrības ar jebkādiem līdzekļiem iesniedz pierādījumus par nodokli, ko samaksājuši tās meitasuzņēmumi to reģistrācijas dalībvalstī.
- 53 Šajā kontekstā *Conseil d'État* spriedumi atšķiroties ar īpaši atklātu pieeju, jo šī tiesa ir pieņēmusi visa veida dokumentus, kas uzņēmumiem ļauj pierādīt tā meitasuzņēmumiem rezidentiem piemēroto nodokļa likmi.
- 54 Pirmkārt, Francijas Republika atgādina, ka atbilstoši *Conseil d'État* spriedumiem nav jāiesniedz pierādījums par to, ka nodoklis, kura ieskaits tiek pieprasīts, tika samaksāts par dividendēm, kas atbilst konkrētajam taksācijas periodam. Tādējādi tiek ņemts vērā nodoklis, kas samaksāts par dividendēm kopumā, neņemot vērā taksācijas periodus, kuros tās radušās.
- 55 Turklāt tas, ka lietās, kurās tika pasludināti *Conseil d'État* spriedumi, tā balstījies uz meitasuzņēmumu nerezidentu kopsapulču protokoliem, izrietot no tā, ka šādus dokumentus tai iesniedza attiecīgie uzņēmumi, lai pierādītu izmaksātajām dividendēm piemērotās nodokļa likmes summu.
- 56 Otrkārt, Francijas Republika uzsver, ka priekšnodokļa veidlapas tehniski ļauj identificēt tā priekšnodokļa summu, kas samaksāta saistībā ar meitasuzņēmumu nerezidentu izmaksāto dividendžu pārdalīšanu. Turklāt, tā kā priekšnodoklis par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas ir maksājams tikai pārdalīšanas gadījumā, dividendes, attiecībā uz kurām ir jāiesniedz pierādījums par nodokļa apmēru, noteikti būs tās, kas šādi tikušas pārdalītas.
- 57 Treškārt, *Conseil d'État* spriedumos neesot prasīts iesniegt apliecinājošus dokumentus, uz kuriem neattiecas tiesību aktos noteiktais glabāšanas ilgums. *Conseil d'État* savu vērtējumu esot balstījusi uz attiecīgo sabiedrību iesniegtajiem dokumentiem. Katrā ziņā nodokļu maksātājam, kurš iesniedzis nodokļu sūdzību, būtu jāglabā dokumenti, kas vajadzīgi, lai pierādītu tā pieprasījuma pamatotību, līdz administratīvā procesa, pat tiesvedības beigām, neatkarīgi no šo dokumentu likumā noteiktā glabāšanas ilguma.

Tiesas vērtējums

– Ievada piezīmes

- 58 Ir jāatgādina, pirmkārt, ka dalībvalsts nodokļu iestādēm ir tiesības pieprasīt nodokļu maksātājam iesniegt pierādījumus, kurus tās uzskata par nepieciešamiem, lai izvērtētu, vai ir izpildīti attiecīgajā tiesiskajā regulējumā paredzētie nosacījumi nodokļu priekšrocības piešķiršanai un līdz ar to – vai minētā priekšrocība ir vai nav jāpiešķir (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2002. gada 3. oktobris, *Danner*, C-136/00, EU:C:2002:558, 50. punkts; 2003. gada 26. jūnijs, *Skandia* un *Ramstedt*, C-422/01, EU:C:2003:380, 43. punkts; 2009. gada 27. janvāris, *Persche*, C-318/07, EU:C:2009:33, 54. punkts; 2011. gada 10. februāris, *Haribo Lakritzen Hans Riegel* un *Österreichische Salinen*, C-436/08 un C-437/08, EU:C:2011:61, 95. punkts; 2011. gada 30. jūnijs, *Meilicke* u.c., C-262/09, EU:C:2011:438, 45. punkts, kā arī 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 82. punkts).
- 59 Otrkārt, lai praksē novērstu Francijas tiesību aktu nesaderību ar LESD 49. un 63. pantu, kā tos ir interpretējusi Tiesa 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581), tā nosprieda, ka dalībvalstij ir jābūt iespējai noteikt sabiedrību ienākuma nodokļa summu, kura samaksāta dividenžu izmaksātājas sabiedrības reģistrācijas valstī un attiecībā uz kuru ir jāpiešķir nodokļa kredīts dividenžu saņēmējam mātesuzņēmumam, precizējot, ka nepietiek ar pierādījumu iesniegšanu par to, ka dividenžu izmaksātājai sabiedrībai tās reģistrācijas dalībvalstī ir ticis uzlikts nodoklis attiecībā uz peļņu, kas ir pamatā izmaksātājam dividendēm, nesniedzot informāciju par nodokļa, ar kuru faktiski tikusi aplikta minētā peļņa, raksturu un likmi (spriedums, 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 92. punkts).

– Par pirmo daļu

- 60 Ir jānorāda, ka prasības pieteikumā, lai pierādītu, ka Francijas Republika paredz nesamērīgas prasības pierādījumu jomā, prasot, lai grāmatvedības dokumenti par izmaksātājam dividendēm atbilstu meitasuzņēmumu kopsapulču protokolliem, kuros konstatēta peļņa izmaksājamo dividenžu formā, Komisija atsauca uz *Conseil d'État* 2012. gada 10. decembra sprieduma *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210) 43. un 56. punktu, kas attiecas uz summām, kuras atmaksājamas par 1999.–2001. gadu.
- 61 No tā izriet, ka Komisija neapstrīd to, ka mātesuzņēmumam, kurš vēlas saņemt prettiesiski iekasēta priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksu, ir jāiesniedz pierādījumi attiecībā uz katrām dividendēm par to, kāda nodokļu likme faktiski tika piemērota un kāda nodokļa summa faktiski tika samaksāta par meitasuzņēmumu nerezidentu gūto peļņu.
- 62 Tomēr no *Conseil d'État* 2012. gada 10. decembra sprieduma *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210) neizriet, ka ar to būtu plānots kā pierādījumu par to, ka summas, ko tiek lūgts atmaksāt, patiešām attiecas uz izmaksātājam dividendēm, noteikt tikai meitasuzņēmumu kopsapulču protokolu, kurā ir konstatēta šāda izmaksa.
- 63 Proti, lai arī minētajā spriedumā ir atsauce uz šādiem dokumentiem, nekas neļauj secināt, ka tiesību uz prettiesiski iekasēta priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksu atzīšana noteiktu būtu pakļauta priekšnoteikumam, ka tie tiek iesniegti.
- 64 Šajā saistībā ir jāatgādina, ka pienākumu neizpildes procedūras ietvaros atbilstoši LESD 258. pantam Komisijai ir jāpierāda, ka pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde, sniedzot Tiesai visus vajadzīgos pierādījumus, lai tā varētu pārbaudīt šīs neizpildes pastāvēšanu (spriedums, 2016. gada 28. janvāris, Komisija/Portugāle, C-398/14, EU:C:2016:61, 47. punkts).

65 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Komisija nav izpildījusi pierādījumu prasības, tādēļ otrā pamata pirmā daļa nevar tikt pieņemta.

– *Par otro daļu*

66 Komisija uzskata, ka Francijas tiesības, kā tās ir piemērotas *Conseil d'État* spriedumos, un it īpaši ierobežojums, kas izriet no prasības iesniegt priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas deklarācijas, kā arī iespēja atsaukties uz mātesuzņēmuma izvēli, nomaksājot priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, saistībā ar šīm deklarācijām, ir līdzvērtības un efektivitātes principa pārkāpums.

67 Šajā saistībā nav strīda par to, ka, lai novērstu Francijas tiesību aktu neatbilstību LESD 49. un 63. pantam, kā tos ir interpretējusi Tiesa 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581), Francijas Republikai bija jāatmaksā priekšnodoklis par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ko uzņēmumi rezidenti samaksājuši tādu dividenžu pārdalīšanas laikā, kuras nāk no to meitasuzņēmumiem nerezidentiem, ņemot vērā nodokli, kas samaksāts par šo dividenžu pamatā esošo peļņu ieņēmumiem šo meitasuzņēmumu reģistrācijas valstī Francijā piemērojamās nodokļa likmes robežās.

68 Tā kā, pirmkārt, atmaksas pieprasījums noteikti ir pakļauts nosacījumam, ka iepriekš ir samaksāts priekšnodoklis par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, un, otrkārt, priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas maksāšanas pienākumu izraisošs notikums ir dividenžu izmaksāšana, šāds pieprasījums nav pieņemams, ja nav samaksāts šis priekšnodoklis.

69 Tieši tādēļ priekšnodokļa deklarācijas attiecas uz visu dividenžu izmaksāšanu, lai arī kāda būtu to izcelsme, šādi ļaujot noteikt samaksātās priekšnodokļa summas par meitasuzņēmumu nerezidentu dividenžu izmaksāšanu.

70 Šajā ziņā Francijas Republika ir iesniegusi pierādījumu, ka šajās priekšnodokļa deklarācijas veidlapās ir prasīts norādīt ārvalsts meitasuzņēmumu dividenžu izmaksāšanu, ko replikas raksta posmā Komisija vairs neapstrīdēja.

71 Tādējādi nevar uzskatīt, ka atsauce uz mātesuzņēmuma izvēli, samaksājot priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, saistībā ar deklarāciju, kas uz to attiecas, ir līdzvērtības un efektivitātes principu pārkāpums.

72 Šādos apstākļos, ņemot vērā to, ka pierādīšanas pienākums ir Komisijai, kā ir norādīts šā sprieduma 64. punktā, otrā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

– *Par trešo daļu*

73 Komisija uzskata, ka *Conseil d'État* spriedumi padara ļoti sarežģītu, pat neiespējamu pierādīšanu, ka meitasuzņēmums nerezidents ir samaksājis nodokli par izmaksātajām dividendēm, jo tajos mātesuzņēmums, kas pieprasa atmaksāt priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, netiek atbrīvots no pienākuma iesniegt apliecinājošus dokumentus par minēto maksājumu, kuru glabāšanas termiņš, kas izriet no citas dalībvalsts tiesību aktiem, ir beidzies.

74 Ir jānorāda, ka, runājot par efektivitātes principa ievērošanu, pieprasītajiem apliecinājošajiem dokumentiem būtu jāļauj dalībvalstij, kas uzliek nodokli, skaidri un precīzi pārbaudīt, vai ir izpildīti nodokļu priekšrocības saņemšanas nosacījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 99. punkts).

- 75 Turklāt pierādījumu iesniegšana attiecībā uz katrām dividendēm par faktiski piemērotā nodokļa likmi un faktiski samaksāto nodokļa summu no peļņas, ko guvuši meitasuzņēmumi, kas reģistrēti citās dalībvalstīs, var tikt prasīta tikai ar nosacījumu, ka nav praktiski neiespējami vai pārmērīgi grūti sniegt pierādījumus par to, ka citās dalībvalstīs reģistrētie meitasuzņēmumi ir samaksājuši nodokli, tostarp ņemot vērā minēto dalībvalstu tiesību normas saistībā ar nodokļu dubultas uzlikšanas novēršanu un maksājamā sabiedrību ienākuma nodokļa uzskaiti, kā arī administratīvo dokumentu glabāšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 100. punkts).
- 76 Šajā ziņā iesniegt minētos pierādījumus var prasīt tādā administratīvo vai grāmatvedības dokumentu glabāšanas likumiskajā laikposmā, kas ir paredzēts meitasuzņēmuma reģistrācijas dalībvalsts tiesību aktos. Tādējādi šāda prasība nevar attiekties uz dokumentiem, kuri attiecas uz laikposmu, kas būtiski pārsniedz tiesību aktos noteikto administratīvo vai grāmatvedības dokumentu glabāšanas ilgumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 15. septembris, *Accor*, C-310/09, EU:C:2011:581, 101. punkts).
- 77 Tādējādi no 2011. gada 15. septembra sprieduma *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) izriet, ka dalībvalsts nodokļu iestādes nevar lūgt iesniegt administratīvus dokumentus, lai pamatotu nodokļa atmaksāšanas prasību, pēc termiņa, kas būtiski pārsniedz tiesību aktos noteikto minēto dokumentu glabāšanas ilgumu šo dokumentu izcelsmes dalībvalstī.
- 78 Šajā saistībā no *Conseil d'État* 2012. gada 10. decembra sprieduma *Rhodia* (FR:CESSR:2012:317074. 20121210) 35. punkta un 2012. gada 10. decembra sprieduma *Accor* (FR:CESSR:2012:317075. 20121210) 31. punkta izriet, ka sabiedrības, kas ir iesniegusi sūdzību, rīcībā ir jābūt visiem pierādījumiem, lai pamatotu savu prasību, visā procedūras laikā, un tiesību aktos paredzētā dokumentu glabāšanas termiņa beigšanās neatbrīvo no šā pienākuma.
- 79 Šādos apstākļos, kā secinājumu 64. punktā ir norādījis ģenerālvokāts, datums, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu iespējamo efektivitātes principa pārkāpumu tādēļ, ka dalībvalsts nodokļu iestādes ir lūgušas iesniegt administratīvu dokumentu, lai pierādītu noteiktus faktus, ir šīs pirmstiesas procedūras uzsākšanas datums.
- 80 Līdz ar to pienākums iesniegt pierādījumus, lai pamatotu atmaksas pieprasījumu, sūdzības izskatīšanas procedūrā nav efektivitātes principa pārkāpums, ja šis pienākums neattiecas uz laikposmu, kurš būtiski pārsniedz tiesību aktos noteikto administratīvo un grāmatvedības dokumentu glabāšanas ilgumu.
- 81 *Conseil d'État* spriedumos nav konstatējams šā principa pārkāpums, kad tajos ir norādīts, ka tiesību aktos paredzētā dokumentu glabāšanas termiņa beigšanās neskar sabiedrības pienākumu saglabāt visus pierādījumus, lai pamatotu savu prasību "visā procedūras laikā", tostarp tiesvedības laikā. Proti, sabiedrība nevar apgalvot, ka šā termiņa beigšanās automātiski rada tiesības uz samaksātā priekšnodokļa atmaksu.
- 82 Runājot par apgalvoto līdzvērtības principa pārkāpumu, Komisija nav izvirzījusi nevienu argumentu, kas ļautu konstatēt šā iebilduma pamatotību.
- 83 Līdz ar to, tā kā otrā pamata trešā daļa nav pamatota, otrais pamats ir jānoraida kopumā.

Par trešo iebildumu, kas attiecas uz augstākās robežas noteikšanu summai, kura ir atmaksājama par prettiesiski samaksātu priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, vienas trešdaļas apmērā no izmaksāto dividenžu summas

Lietas dalībnieku argumenti

- 84 Komisija atgādina, ka *Conseil d'État* spriedumos ir noteikts tās summas apmērs, kas ir atmaksājama mātesuzņēmumiem par priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, kurš samaksāts saistībā ar tādu dividenžu izmaksāšanu, kas saņemtas no meitasuzņēmuma nerezidenta, un šis apmērs ir viena trešdaļa no izmaksāto dividenžu summas.
- 85 Komisija uzskata – tā kā nodokļu kredīta summa attiecībā uz dividendēm, kuras izmaksājis meitasuzņēmums rezidents, nemainīgi ir puse no minēto dividenžu summas, *Conseil d'État* spriedumos nav izbeigta diskriminācija, ko Tiesa konstatējusi 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) starp dividendēm, kuras izmaksā sabiedrība rezidente, un tām, kuras izmaksā sabiedrība nerezidente.
- 86 Francijas Republika apgalvo, ka maksimālās summas noteikšana atmaksājamai priekšnodokļa summai vienas trešdaļas apmērā no saņemtajām dividendēm atbilst par priekšnodokli faktiski samaksātajai summai. Vienlīdzīga attieksme pret dividendēm, ko izmaksājuši meitasuzņēmumi rezidenti, un dividendēm, ko izmaksājuši meitasuzņēmumi nerezidenti, šādi esot pilnīgi nodrošināta.
- 87 Turklāt šāda augstākās robežas noteikšana par priekšnodokli atmaksājamaļai summai ļaujot ņemt vērā nodokli, kurš ir jāmaksā par izmaksātajām dividendēm un kura izcelsme ir rodama meitasuzņēmuma reģistrācijas dalībvalstī, vienādi ar nodokli, kas ir jāmaksā par izmaksātajām dividendēm meitasuzņēmumam rezidentam.
- 88 Šajā ziņā šis ierobežojums praksē gan varētu izraisīt to, ka priekšnodoklis par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas tiek atmaksāts mazākā apmērā nekā nodoklis, ko dividendes izmaksājošais meitasuzņēmums faktiski ir samaksājis savā reģistrācijas dalībvalstī. Tomēr šī atmaksa tieši atbilstu priekšnodokļa summai, ko faktiski ir samaksājusi sabiedrība rezidente, un tādēļ tiktu novērsta labvēlīgāka attieksme pret ārvalstu izcelsmes dividendēm salīdzinājumā ar sabiedrības rezidentes izmaksātajām dividendēm.

Tiesas vērtējums

- 89 2011. gada 15. septembra sprieduma *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) 87. punktā Tiesa nosprieda, ka, lai gan no judikatūras izriet, ka saskaņā ar Savienības tiesībām dalībvalstij, ja tajā pastāv sistēma nodokļu dubultās uzlikšanas novēršanai gadījumos, kad sabiedrības, kas ir rezidentes, izmaksā dividendes rezidentiem, tāda pati attieksme ir jāpiemēro arī attiecībā uz dividendēm, kuras rezidentiem izmaksā sabiedrības, kas nav rezidentes, šis tiesības neliek dalībvalstīm nodokļu maksātājiem, kuri ieguldījuši līdzekļus ārvalstu sabiedrībās, radīt labvēlīgāku situāciju salīdzinājumā ar tiem, kuri ieguldījuši līdzekļus iekšzemes sabiedrībās.
- 90 Šajā gadījumā nav strīda par to, ka atbilstoši *Conseil d'État* spriedumiem summai, kura ir jāatmaksā mātesuzņēmumiem par priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ko tie ir samaksājuši no meitasuzņēmuma nerezidenta saņemto dividenžu izmaksāšanas laikā, ir noteikta augstākā robeža vienas trešdaļas apmērā no saņemto dividenžu summas.

- 91 Komisija uzskata – tā kā sabiedrībai, kas izmaksā no meitasuzņēmuma rezidenta saņemtās dividendes, piešķirtais nodokļu kredīts nemainīgi ir vienāds ar pusi no minēto dividenžu summas, tas, ka gadījumā, ja tiek izmaksātas no meitasuzņēmuma nerezidenta saņemtās dividendes, samaksātā priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas summai tiek noteikta augstākā robeža vienas trešdaļas apmērā no šo dividenžu summas, ir diskriminācija.
- 92 Tomēr šādai argumentācijai nevar piekrist.
- 93 Proti, kā secinājumu 74. punktā norādījis ģenerāladvokāts, to *CGI* noteikumu piemērošana, kuri bija spēkā taksācijas gados, kas tika aplūkoti *Conseil d'État* spriedumos, galu galā ļauj panākt līdzvērtīgu nodokļu režīmu dividendēm, ko ir pārdalījis mātesuzņēmums saviem akcionāriem, neatkarīgi no tā, vai meitasuzņēmums, kurš sākotnēji guvis šo peļņu, ir vai nav rezidents.
- 94 Šajā saistībā no paša *CGI 223.sexies* panta 1. punkta pirmās daļas teksta izriet, ka priekšnodoklis, kas mātesuzņēmumam ir jāsamaksā, pārdalot dividendes saviem akcionāriem, ir vienāds ar nodokļu kredītu, kurš aprēķināts atbilstoši *CGI 158.bis* pantā paredzētajiem nosacījumiem, un šis nodokļu kredīts ir vienāds ar pusi no šā mātesuzņēmuma iepriekš saņemtajām dividendēm. Minētais nodokļu kredīts ļauj mātesuzņēmumam tādējādi kompensēt pienākumu samaksāt priekšnodokli un novērst nodokļu dubultu uzlikšanu sadalītajai peļņai.
- 95 Kā Francijas Republika ir izklāstījusi iebildumu rakstā, pret ko Komisija neiebilda, ja meitasuzņēmuma dividenžu sadalīšana nerada nekādu nodokļu kredītu, kā tas ir meitasuzņēmumu nerezidentu gadījumā, priekšnodoklis, kas ir jāsamaksā mātesuzņēmumam, ir vienāds ar vienu trešdaļu no izmaksātajām dividendēm. Līdz ar to priekšnodokļa atmaksas mātesuzņēmumam summas augstākās robežas noteikšana vienas trešdaļas apmērā no izmaksāto dividenžu summas galu galā arī ļauj novērst nodokļu dubultu uzlikšanu sadalītajai peļņai.
- 96 Šādos apstākļos šīs pašas augstākās robežas noteikšana ļauj novērst atšķirīgu attieksmi starp šīm dividendēm un tām, kas saņemtas no meitasuzņēmuma rezidenta, uz kuru norādījusi Tiesa 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581). Proti, saskaņā ar minētajā spriedumā, it īpaši tā 88. punktā, noteiktajiem principiem dalībvalstij nav pienākuma saistībā ar nodokli, kas citā dalībvalstī piemērots sadalītajai peļņai, piešķirt tādu nodokļu kredītu, kurš pārsniegtu nodokļa summu, kas izriet no savu tiesību aktu nodokļu jomā piemērošanas.
- 97 Komisija replikā arī apgalvo, ka tad, ja mātesuzņēmums, atgūdamas prettiesiski iekasēto priekšnodokļa summu, šo summu sadala saviem akcionāriem, pēdējiem minētajiem var rasties “negūtā peļņa” salīdzinājumā ar sadalīšanu tikai valsts iekšienē.
- 98 Šajā ziņā pietiek vien konstatēt, ka lietas, kurās tika pasludināti *Conseil d'État* spriedumi, neattiecās uz sabiedrību, kas izmaksā dividendes, gala akcionāru situāciju, bet mātesuzņēmumu, uz kuriem attiecās šīs lietas, prasības bija vērstas uz to, lai tiktu atmaksāts to samaksātais priekšnodoklis par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas.
- 99 Līdz ar to trešais iebildums ir jānoraida.

Par ceturto iebildumu, kas attiecas uz LESD 267. panta trešās daļas pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 100 Komisija uzskata, ka *Conseil d'État* bija jāiesniedz Tiesai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, pirms tiek noteikta atmaksāšanas kārtība priekšnodoklim par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ko Tiesa uzskatījusi par nesaderīgu ar LESD 49. un 63. pantu 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581).
- 101 Proti, pirmkārt, *Conseil d'État* esot tiesa, kuras nolēmumi nav pārsūdzami valsts tiesību sistēmā LESD 267. panta trešās daļas izpratnē un kurai ir jāiesniedz lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ja tā izskata strīdu, kurā rodas jautājums par Savienības tiesību interpretāciju.
- 102 Otrkārt, ierobežojumu, kas izriet no *Conseil d'État* spriedumiem, saderība ar Savienības tiesībām šķietot vismaz apšaubāma, ņemot vērā tostarp judikatūru, kas izriet no 2012. gada 13. novembra sprieduma *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-35/11, EU:C:2012:707). Katrā ziņā tas vien, ka Komisija principus, kas izriet no 2011. gada 15. septembra sprieduma *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581), uztver citādi nekā *Conseil d'État*, liecinot par to, ka nevar tikt prezumēts, ka šajos spriedumos rastie risinājumi atbilst Savienības tiesībām.
- 103 Francijas Republika apgalvo, ka Komisija nav precizējusi grūtības, kādas *Conseil d'État* radušās lietās, kurās tika pasludināti spriedumi, uz ko šī iestāde atsauca, un ar kādām esot pamatota lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu iesniegšana atbilstoši LESD 267. panta trešajai daļai. Vienīgās grūtības, kas esot radušās *Conseil d'État*, patiesībā esot faktiskā rakstura grūtības, nevis grūtības Savienības tiesību interpretācijā.
- 104 Katrā ziņā Francijas Republika uzskata, ka *Conseil d'État* varēja pamatoti uzskatīt, ka atbildes uz jautājumiem, kas tai tika uzdoti, skaidri bija izsecināmas no judikatūras.

Tiesas vērtējums

- 105 Ir jāuzsver, ka Komisijas ceturtais iebildums ir balstīts uz pieņēmumu, ka *Conseil d'État* – kā pēdējā instancē lemjoša tiesa – nevarēja veikt tādu Savienības tiesību interpretāciju, kāda izriet no tās 2012. gada 10. decembra sprieduma *Rhodia* (FR:CESSR:2012:317074.20121210) un 2012. gada 10. decembra sprieduma *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210), iepriekš nenosūtot Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 106 Šajā ziņā ir jāatgādina, pirmkārt, ka dalībvalstu pienākums ievērot LESD noteikumus attiecas uz visām to iestādēm, ieskaitot tiesas – savas kompetences ietvaros.
- 107 Tādējādi dalībvalsts pienākumu neizpilde principā var tikt konstatēta atbilstoši LESD 258. pantam, lai arī kāda būtu šīs valsts iestāde, kuras darbība vai bezdarbība ir šīs pienākumu neizpildes pamatā, pat ja runa ir par konstitucionāli neatkarīgu iestādi (spriedumi, 2003. gada 9. decembris, Komisija/Itālija, C-129/00, EU:C:2003:656, 29. punkts, un 2009. gada 12. novembris, Komisija/Spānija, C-154/08, nav publicēts, EU:C:2009:695, 125. punkts).
- 108 Otrkārt, vēl ir jāatgādina, ka gadījumā, ja nav nekādas valsts tiesas nolēmuma pārsūdzēšanas iespējas, tai principā ir pienākums vērsties Tiesā LESD 267. panta trešās daļas izpratnē, ja tai ir jāizskata jautājums par LESD interpretāciju (spriedums, 2017. gada 15. marts, *Aquino*, C-3/16, EU:C:2017:209, 42. punkts).

- 109 Tiesa ir nospriedusi, ka šajā tiesību normā paredzētā pienākuma vērsties Tiesā mērķis ir novērst, ka kādā dalībvalstī rodas valsts judikatūra, kas nav saderīga ar Savienības tiesību normām (spriedums, 2017. gada 15. marts, *Aquino*, C-3/16, EU:C:2017:209, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 110 Protams, šai tiesai nav šāda pienākuma, ja tā konstatē, ka izvirzītais jautājums nav nozīmīgs, vai ja par attiecīgo Savienību tiesību normu Tiesa jau sniegusi interpretāciju, vai ja Savienības tiesību pareiza piemērošana ir tik acīmredzama, ka nerodas nekādas saprātīgas šaubas, un šādas iespējamības pastāvēšana ir jāizvērtē atkarībā no Savienības tiesību raksturiņšībām, īpašajām grūtībām, ko rada to interpretācija, un no riska, ka judikatūra Savienībā atšķirsies (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1982. gada 6. oktobris, *Cilfit* u.c., 283/81, EU:C:1982:335, 21. punkts; 2015. gada 9. septembris, *Ferreira da Silva e Brito* u.c., C-160/14, EU:C:2015:565, 38. un 39. punkts, kā arī 2016. gada 28. jūlijs, *Association France Nature Environnement*, C-379/15, EU:C:2016:603, 50. punkts).
- 111 Šajā saistībā, runājot par jautājumu, kurš izvērtēts šīs prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmā iebilduma ietvaros, kā ģenerālvokāts norādījis secinājumu 99. punktā, tā kā Tiesas 2011. gada 15. septembra spriedumā *Accor* (C-310/09, EU:C:2011:581) nekas par to nav teikts, *Conseil d'État* izvēlējās atkāpties no 2012. gada 13. novembra sprieduma *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C 35/11, EU:C:2012:707) tādēļ, ka attiecīgais Lielbritānijas regulējums bija atšķirīgs no Francijas regulējuma attiecībā uz nodokļa kredītu un priekšnodokli, lai arī nevarēja būt pārliecības, ka Tiesai tās argumentācija būs tikpat acīmredzama.
- 112 Turklāt no tā, kas nospriests šā sprieduma 29.–46. punktā, izvērtējot pirmo Komisijas izvirzīto iebildumu, izriet, ka tas, ka *Conseil d'État* neiesniedza lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu lietās, kurās tika pasludināts 2012. gada 10. decembra spriedums *Rhodia* (FR:CESSR:2012:317074.20121210) un 2012. gada 10. decembra spriedums *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210), tai lika minētajos spriedumos izmantot risinājumu, kas balstīts uz LESD 49. un 63. panta interpretāciju, kura ir pretrunā šajā spriedumā noteiktajai, kas nozīmē, ka brīdī, kad *Conseil d'État* taisīja spriedumu, nebija izslēdzama saprātīgu šaubu pastāvēšana par šo interpretāciju.
- 113 Līdz ar to, atzīstot, ka nav jāanalizē citi Komisijas izvirzītie argumenti šā iebilduma ietvaros, ir jākonstatē, ka *Conseil d'État* – kā tiesai, kuras nolēmumi nav pārsūdzami valsts tiesību sistēmā, – bija jāiztaujā Tiesa atbilstoši LESD 267. panta trešajai daļai, lai novērstu kļūdainas Savienības tiesību interpretācijas risku (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 9. septembris, *Ferreira da Silva e Brito* u.c., C-160/14, EU:C:2015:565, 44. punkts).
- 114 Tādēļ, tā kā *Conseil d'État* nav vērsusies Tiesā atbilstoši LESD 267. panta trešajā daļā paredzētajai procedūrai, lai noteiktu, vai tāda priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas apmēra aprēķinā, ko ir samaksājusi sabiedrība rezidente saistībā ar sabiedrības nerezidentes ar meitasuzņēmuma nerezidenta starpniecību samaksātajām dividendēm, ir jāatsakās ņemt vērā nodokli, kuru šī otrā sabiedrība ir samaksājusi par peļņu, kas ir šo dividenžu pamatā, lai arī Savienības tiesību interpretācija, kas apstiprināta 2012. gada 10. decembra spriedumā *Rhodia* (FR:CESSR:2012:317074.20121210) un 2012. gada 10. decembra spriedumā *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210), nav tik acīmredzama, ka nerodas nekādas saprātīgas šaubas, ceturtais iebildums ir jāpieņem.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 115 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Francijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai pēdējai spriedums ir nelabvēlīgs tikai daļēji, ir jāpiespriež katrai lietas dalībniecei segt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

- 1) **Atsakoties par priekšnodokli par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas, ko samaksājis uzņēmums rezidents par nerezidenta uzņēmuma – ar nerezidenta meitasuzņēmuma starpniecību – izmaksātajām dividendēm, atmaksājamās summas aprēķinā ņemt vērā nodokli, ko samaksājis šis otrais uzņēmums par šo dividenžu pamatā esošo peļņu, lai gan valsts nodokļa dubultas uzlikšanas novēršanas mehānisms ļauj – pilnībā iekšējas dalības ķēdes gadījumā – neitralizēt nodokļa uzlikšanu dividendēm, ko sadalījusi sabiedrība katrā šīs dalības ķēdes posmā, Francijas Republika nav izpildījusi LESD 49. un 63. pantā paredzētos pienākumus.**
- 2) **Tā kā *Conseil d'État* (Francija) nav vērsusies Eiropas Savienības Tiesā atbilstoši LESD 267. panta trešajā daļā paredzētajai procedūrai, lai noteiktu, vai tāda priekšnodokļa par ienākumiem no kapitāla un kustamas mantas atmaksas apmēra aprēķinā, ko ir samaksājusi sabiedrība rezidente saistībā ar sabiedrības nerezidentes ar meitasuzņēmuma nerezidenta starpniecību samaksātajām dividendēm, ir jāatsakās ņemt vērā nodokli, kuru šī otrā sabiedrība ir samaksājusi par peļņu, kas ir šo dividenžu pamatā, lai arī Savienības tiesību interpretācija, kas apstiprināta 2012. gada 10. decembra spriedumā *Rhodia* (FR:CESSR:2012:317074.20121210) un 2012. gada 10. decembra spriedumā *Accor* (FR:CESSR:2012:317075.20121210), nav tik acīmredzama, ka nerodas nekādas saprātīgas šaubas, Francijas Republika nav izpildījusi LESD 267. panta trešajā daļā paredzētos pienākumus.**
- 3) **Prasību pārējā daļā noraidīt.**
- 4) **Eiropas Komisija un Francijas Republika katra pati sedz savus tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]